

祖訓

ยอดหญิง
เทพสมุไพร

③

อวีจัววา 雨久花 เียน
เม่นน้อย เปา

ยื่นมือไปรับมาแล้วก็พยายามนึกบทพจน ปกติที่เอาจของเขียวจวันผูกเงื่อนแบบไหนนะ เงื่อนตาย? เงื่อนเป็น? หรือว่าเงื่อนผีเสื้อ ปกตินางไม่ได้สังเกตเลย ยามนี้หัวสมองมีแต่ความว่างเปล่า นึกไม่ออกว่าสายรัดเอนนี้ควรผูกอย่างไรดี ลังเลครู่หนึ่ง ถึงอย่างไรสายรัดเอนนี้ก็ต้องผูกไว้ที่เอาจอยู่แล้ว เช่นนั้นก็ผูกมั่วๆ ไปเถอะ!

เงยหน้าเห็นเขียวจวันมองนางอยู่ หลีเม็งซีลอบสอดสายตาใจลึก ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เผอิญหน้ากับเขา สองมือจับปลายทั้งสองด้านของสายรัดไว้ ก่อนจะอ้อมไปที่เอาจของเขา แต่ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นบุรุษสูงเจ็ดเตี้ยะ เอาจยอมไม่แบบบางรวบได้ในมือเดียวเหมือนเอาจสตรีแน่ เดิมทีหลีเม็งซีก็ตัวเล็กอยู่แล้ว ทั้งยังเตี้ยกว่าเขาด้วย ต่อให้นางเข้าไปยืนชิดเขาก็ยังยากที่จะอ้อมสายรัดเอาจให้ได้ับประสาอะไรกับตอนนี้นที่นางยืนห่างเอาจออกมาตั้งครึ่งเตี้ยะ หลีเม็งซีออกแรงมากขึ้น ทว่าก็ยังอ้อมสายไปไม่ถึง ออกแรงอีกก็ยังไม่ถึง จนใจจึงได้แต่เขย่งปลายเท้า คงเพราะถูกหลีเม็งซีทำให้รู้สึกไม่สบายตัว เขียวจวันจึงขยับตัวขึ้นหน้ามากะทันหัน หลีเม็งซีไม่ทันระวังจึงเผลอเข้าไปกอดเขา เต็มเปาแล้วชอบอยู่แนบอกนั้น

มากกว่ารัก ยอดทศิวิเทพสมุณไพร 3

อวิจัววา เซียน เม่นน้อย แปลา

《祖訓》

Volume 03

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2406-5

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

'ยอดหญิงเทพสมุนไพร' ดำเนินมาถึงเล่ม 3 แล้วนะคะ ถึงครึ่งทางพอดีพอดี ท่านนักอ่านคงกำลังหงุดหงิดกับความสัมพันธ์ของพระ-นางที่แสนจะดูห่างเหิน แยกกันกินแยกกันนอน ทั้งยังมีความไม่ลงรอยระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ที่นับวันยิ่งรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ไข่มุกคะ มาถึงเล่มนี้หลี่เมิ่งซีจะไม่โดดเดี่ยวอีกแล้วค่ะ เพราะเซียวจวินรู้ใจตนเองชัดเจนแล้วว่าเขารักภรรยาตัวน้อยมากเพียงใด เขาย่อมหาหนทางที่จะรักษาความสัมพันธ์ในครั้งนี้เอาไว้

หลี่เมิ่งซีเองก็มุ่งมั่นในการทำร้านยาอู่ซุน ซึ่งตอนนี้กำลังไปได้ดี นางถึงกับสร้างร้านสาขาขึ้นมา มีรัชทายาทคอยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ทุกสิ่งพร้อมแล้วสำหรับการออกไปใช้ชีวิตอิสระข้างนอกดั่งหวัง ทว่าการจะได้ใบหย่าจากผู้เป็นสามีนั้นช่างยากเย็นจริงๆ

มาดูกันค่ะว่าสามีที่กำลังถูกภรรยาขอหย่าหลายครั้งหลายคราจะสร้างความรักขึ้นมาใหม่ได้อย่างไร หรือต่อให้หลี่เมิ่งซีไม่อาจหย่าได้ แล้วคำสอนของบรรพบุรุษสกุลเซียวที่ได้ลิขิตไว้แล้วว่าลูกอนุไม่อาจเป็นภรรยาเอกของประมุขสกุลได้นี้จะลงเอยเช่นไร เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลีเม้งซี่ ดอกเตอร์ทางการแพทย์ที่ทะลุมิติเข้าไปในร่างหลีเม้งซี่ ลูกสาวอนุ เป็นสาวหัวสมัยใหม่ มีความคิดเป็นของตนเอง
- * เชียวจวิน คุณชายรองแห่งสกุลเชียว ว่าที่ประมุขคนต่อไป มีอีกชื่อว่าซ่งกวนจวิน นามแฝงตอนที่ใช้ดูแลกิจการทางใต้ นิสัยเข้มงวด จริงจัง มองว่าสตรีต้องโอนอ่อนผ่อนตาม
- * เหล่าไท่จวิน ย่าของเชียวจวิน รักหลานชาย และเอ็นดูหลีเม้งซี่ เป็นผู้ยึดมั่นในกฎธรรมเนียมต่างๆ
- * จางซีว ญาติผู้น้องของเชียวจวิน หลานสาวคนโปรดของ นายหญิงใหญ่ อยากได้ตำแหน่ง 'ภรรยา' ของเชียวจวิน
- * นายหญิงใหญ่ มารดาของเชียวจวิน ไม่ชอบหลีเม้งซี่ และอยากผลักดัน หลานสาวตนเองเป็นสะใภ้มากกว่า
- * ซ่งกวนหงฮุย รัชทายาทองค์ปัจจุบัน นิสัยรักความถูกต้อง ห่วงใยราษฎร
- * จื่อชิว บ่าวคนสนิทของหลีเม้งซี่ ยินดีทำงานถวายชีวิตให้ ผู้เป็นนาย กตัญญูกับครอบครัว

* จี๋ขุน

ป่าวคนสนิทของหลี่เม้งซีอีกคน เอาใจช่วยเซียวจวินกับ
หลี่เม้งซี

* หงจุ

ป่าวที่คอยรับใช้เซียวจวินกับหลี่เม้งซี

* เซียวซ่า

ป่าวคนสนิทของเซียวจวิน

เซียวซ่า

47

เชียวจวินนั่งอยู่ในห้องโถง เห็นหงจูเดินนำหมอจางเข้ามาจึงรีบสั่งให้หาที่นั่งแล้วยกน้ำชา จัดการทุกอย่างเรียบร้อยก็ให้หงจูกับคนอื่น ๆ ออกไป ก่อนจะเอ่ยปากถาม "ท่านหมอ ร่างกายของซูหยินเป็นอย่างไรบ้าง เป็นอะไรมากหรือไม่"

หมอจางฟังแล้วพลันคิดถึงใบหน้าซีดขาวของหลี่เมิ่งซีที่ดูเหมือนลมพัดมาวูบหนึ่งก็ลึ้มลงได้ แม้มิได้ป่วยหนักอะไร แต่ร่างกายกลับพร่องไปหมดแล้ว หากยังไม่ฟื้นฟูบำรุงร่างกายให้ดีเกรงว่าคงมีอายุไม่ยืนยาวเป็นแน่ น่าเสียดายรูปโฉมงดงามปานบุปผาจันทร์ทรา นั้น คิดเช่นนั้นแล้วก็อดส่ายหน้าไม่ได้

เชียวจวินเห็นแล้ว หัวใจพลันจมดิ่ง

เนิ่นนานหมอจางจึงเอ่ยว่า "ข้าตรวจพบว่าร่างกายของซูหยินอ่อนแอมาก หากคิดจะฟื้นฟูบำรุงหาใช่กระทำได้ภายในชั่วเวลาสั้นๆ จำต้องบำรุง

ร่างกายในระยะยาว อีกทั้งไม่ควรทำให้สูญยิบต้องเหนื่อยกายเหนื่อยใจ"

เชียวจวันฟังแล้วก็คิดถึงตอนที่พวกเขาเพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน ครั้งหนึ่งหลี่เม้งซีเป็นลมไป ตอนนั้นหมอก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน คิดไม่ถึงว่า ผ่านมานานถึงเพียงนี้แล้วยังคงเป็นเหมือนเดิม ย้อนคิดดูอีกทีก็ใช่ ตั้งแต่ หลี่เม้งซีแต่งเข้ามาต้องคอยปรนนิบัติพ่อแม่ย่าของสามีทุกเช้าเย็น ไหนเลยจะมีเวลาฟื้นฟูบำรุงร่างกาย ในใจอดบังเกิดความละอายไม่ได้ เขาก็มั่นหน้าครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดก็เหมือนจะตัดสินใจครั้งใหญ่ได้ เชียวจวันงยหน้ามองหมอล้ำพูด "ไม่ขอปิดบังท่านหมอล้ำ สกิลสูงศักดิ์ อย่างพวกเรา เดิมทีภรรยาหมอนี้มีมากอยู่แล้ว สูยิบเองก็เพิ่งแต่ง เข้ามาเมื่อต้นปี ยิ่งมีอาจผิดพลาดได้แม้แต่น้อย คิดจะฟื้นฟูบำรุงร่างกาย อย่างที่ท่านหมอล้ำเป็นไปได้อย่างนัก ท่านหมอล้ำมีวิธีอื่นๆ ที่สามารถบำรุง ร่างกายสูยิบให้ฟื้นฟูโดยเร็วได้หรือไม่"

หมอล้ำฟังแล้วส่ายหน้า "ภาษิตว่ายามป่วยใช้ดูจุนเขาล้อม ยามหายดีประหนึ่งสาวเส้นไหม* คิดว่าในอดีตสูยิบน่าจะเคยป่วยหนัก ตอนนั้นแม้จะรักษาจนหายดีแล้ว แต่ไม่ได้ฟื้นฟูบำรุงร่างกายให้ดี กระทั่ง โรคฤดูสะสมไว้เป็นเวลานาน อาการป่วยเกิดจากจิตใจ โรคของสูยิบเอง ก็เกี่ยวข้องกับความกลัดกลุ้มใจ คุณชายรองสามารถพาสูยิบออกไป เที่ยวเล่นผ่อนคลายจิตใจได้ เมื่อจิตใจเบิกบานแล้ว โรคย่อมหายไปได้ แปรเก้านส่วน ข้าจะเขียนใบสั่งยาให้ก่อน แล้วให้สูยิบกินยาตามใบสั่งนี้ ระยะยาว ค่อยๆ ฟื้นฟูร่างกาย"

เชียวจวันได้ยินคำว่าใบสั่งยา เขาจึงนึกขึ้นได้ว่าหลี่เม้งซีกลัวขม

* ยามป่วยใช้ดูจุนเขาล้อม ยามหายดีประหนึ่งสาวเส้นไหม เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงเวลาป่วยไข้เป็น ปุบับเหมือนภูเขาล้อม แต่กว่าจะหายดีต้องใช้เวลานานเหมือนการค่อยๆ สาวเส้นไหมออกจากกังไหม

นางไม่เคยยอมดื่มยาเลย ครั้งก่อนที่บังคับให้นางดื่มยาบำรุงไปหนึ่งร้อยสาม ทำเอานางเห็นเขาเป็นศัตรูคู่แค้น โดยเฉพาะสาวใช้รุ่นใหญ่ของนางที่ชื่อจื่อชิว ยามที่เห็นเขาแล้วก็จะทำหน้าตาบึ้งตึงเย็นชาเสมอ แต่ละวันทำตัวมีตางจากแม่ไก่คอยปกป้องหลี่เมิ่งชี่ รวากับกลัวว่าเขาจะกินนางอย่างไรอย่างนั้น

ยามเผชิญหน้ากับพวกนางนายบ่าว เขาไม่มีความกล้าที่จะบังคับให้หลี่เมิ่งชี่ดื่มยาอีกแล้ว อีกทั้งยานี้มิใช่ต้องดื่มเพียงชั่วคราวเท่านั้น แต่ต้องดื่มในระยะยาว

คิดถึงตรงนี้แล้วก็อดถอนหายใจไม่ได้ เขายิ้มขึ้นพลางส่ายหน้าพูดกับหมอลอยอย่างจนใจ "ไม่ปิดบังท่านหมอ สุหยินกลัวยาขมเป็นที่สุด ถ้าขมสุหยินก็จะไม่ดื่ม ท่านหมอช่วยสั่งยาที่ไม่ขมและสามารถรักษาโรคได้ด้วยได้หรือไม่"

หมอจางฟังคำพูดนี้แล้วโบหน้าก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มจนใจ เขาตอบว่า "คุณชายรองน่าจะรู้หลักการที่ว่ายาดีขมปากเป็นประโยชน์ต่อการรักษาโรค ข้ามีชีวิตอยู่มาจนนี้แล้ว ยังไม่เคยได้ยินจริงๆ ว่ามียาที่ไหนที่ไม่ขมและสามารถรักษาโรคได้"

เชียวจวินถูกหมอล้อเลียนจนโบหน้าเป็นสีแดงอ่อนๆ นั่งเงียบครู่ใหญ่ สุดท้ายจึงเงยหน้ามองหมอและพูดอย่างจริงจัง "รบกวนท่านหมอแล้ว ช่วยคิดหาวิธีหน่อยได้หรือไม่ สุหยินข้ากลัวขมจริงๆ"

หมอจางฟังแล้วก็เงยหน้ามองเชียวจวินพลางลอบคิดในใจ คิดไม่ถึงว่าคุณชายรองสกุลเชียวผู้มีฉายาพญายมหน้าเย็นจะดีต่อสุหยินถึงเพียงนี้ เห็นที่ข้าวลือตามท้องถนนจะเชื่อถือทั้งหมดมิได้ ด้วยเห็นว่าเชียวจวินมี

ความจริงใจ หลังจากขบคิดอยู่นาน จู่ๆ หมอจางก็ตบหน้าผากแล้วเอ่ยว่า "พอคุณชายรอฟุดขึ้นมา ข้าก็นึกออก หลายเดือนก่อนทางทิศตะวันตกของเมืองผิงหยางมีร้านยาเปิดใหม่ ชื่อว่าร้านยาอี้ซุน เจ้าของแห่งนี้เป็นคนหนุ่มที่ยังอ่อนเยาว์ ยาที่เขาปรุงมีสรรพคุณล้ำเลิศ เป็นหนึ่งไม่มีสองในใต้หล้า ในจำนวนนั้นมียาลูกกลอนบำรุงเลือดลมที่ชื่อว่าลูกกลอนหยิ่งเซิง เหมาะกับสัณฐานของท่านมาก คุณชายรอสสามารถซื้อมาลองดูได้ หากเป็นเมื่อครึ่งปีก่อน ข้าเองก็จนปัญญาจริงๆ"

"พอท่านหมอเอ่ยถึง ข้าก็นึกขึ้นได้เช่นกัน เจ้าของร้านยาอี้ซุนแห่งนี้ได้ชื่อว่าเซียนปรุงยา ยาสมานแผลและยาถอนพิษที่เขาปรุงต่อให้มีทองพันชั่งยังหาซื้อไม่ได้ ได้ยินว่าโอสถคืบชีพของเขาสามารถต่อชีวิตให้คนใกล้ตายได้ คิดว่ายาทั่วไปที่เขาปรุงก็คงจะดีที่สุดเช่นกัน ข้าจะทำตามที่ท่านหมอบอก ได้ยินว่าคุณชายหลี่ผู้นี้เป็นน้องชายบุญธรรมของรัชทายาท หากยานี้ใช้ไม่ได้ผล ข้าจะไปขอร้องรัชทายาท ให้เขาช่วยขอให้คุณชายหลี่ปรุงยาดีให้สัณฐานข้าโดยเฉพาะ"

เชียวจวินฟังคำพูดของหมอจางแล้วความกลัดกลุ้มในใจพลันหายเป็นปลิดทิ้ง เขามองศีรษะรับคำติดๆ กัน ขอบคุนและตกรางวลีให้อย่างงาม ก่อนจะส่งหมอจางออกไป

กลับเข้ามาในห้องด้านใน เขาก้าวไปที่หน้าต่างโดยไม่รู้ตัว จับจองหน้าต่างเรือนปีกตะวันตกออกแล้วก็คิดถึงคำพูดของหมอที่ว่าให้พาหลี่เมิ่งซีออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกบ่อยๆ ซีเออร์ไม่ชอบคฤหาสน์สกุลเซียว เขารู้สึกได้ ควรพานางออกไปสูดอากาศข้างนอกตั้งนานแล้ว

คิดเช่นนั้นเชียวจวินจึงอดนึกถึงจางซิวกับมารดาไม่ได้ พวกนางคอย

จับตาดูเรือนเขียวเขียวอยู่ตลอดเวลา หลายวันมานี้มารดาบอกให้เขาหย่าภรรยา มิใช่แค่ครั้งเดียว ทว่าเขาล้วนบ่ยบ่ียงไปโดยอ้างว่ากำลังยุ่งอยู่กับงานใหญ่ของสกุล ไม่มีเวลาใส่ใจเรื่องภายในเรือน หากพาลหีเม็งชีออกไปเที่ยวเล่นในช่วงเวลานี้ มารดาจะละวั้นนางหรือ คิดถึงเรื่องที่มารดารังแกชีเออร์ลัษหลังตนเองแล้ว เขียวจวินก็ไม้อาจเฝ้าอยู่ที่คฤหาสน์เพื่อช่วยเหลือนางได้ทุกวัน หัวคิ้วจึงอดไม่ได้ที่จะขมวดมุ่นเป็นปม

ญาติผู้น้องคนนี้ช่างน่ารังเกียจจริงๆ หากไม่มีนางลักคน มารดาคงไม่เป็นศัตรูกับชีเออร์ถึงเพียงนี้กระมัง ควรคิดหาหนทางส่งนางออกจากคฤหาสน์ไปเสียดีกว่า

กล่าวถึงจางชีว ยามนี้นางกำลังนั่งอยู่ในเรือนอย่างเรียบร้อย ปักปลอกหมอนลายนกยวนยาง ยามนี้เหล่าไท่จวินสร้างความมั่นใจให้กับนางแล้ว จางชีวรู้ว่าอีกไม่นานตนเองก็จะได้สวมชุดเจ้าสาว

หลายวันนี้นางไม้อาละวาดเหมือนแต่ก่อนอีก ทำตัวเป็นกุลสตรีสกุลใหญ่อย่างแท้จริง และกำลังจัดเตรียมสินเจ้าสาว รอแค่ให้หีเม็งชีถูกหย่า นางก็สามารถกลับจวนไปปรอออกเรือนได้เลย

นางไม่ได้ไปก่อเรื่องที่เรือนปักตะวันออกอีก แม้แต่เมื่อคืนที่เป่าจูมารายงานอย่างกล้าๆ กลัวๆ ว่าคุณชายรองปฏิเสศคำเชิญของท่านน้ำนางยังไม่โมโหอาละวาดเชกเช่นทุกครั้ง นางกลับปลอบโยนท่านน้ำอย่างอ่อนโยนใจกว้างว่า...อย่าโกรธเลย ช่วงนี้พี่ชายยุ่งมากจริงๆ ร่างกายก็ซูบผอมลงไปมาก เห็นแล้วชวนให้ปวดใจ ท่านน้ำอย่าได้ตำหนิพี่ชายอีกเลย

นายหญิงใหญ่ฟังคำพูดของจางซีว่แล้วก็ขมไม่หยุดว่าจางซีว่รู้กาลเทศะ คิดถึงบุตรชายของตนที่หลายวันนี้ผ่ายผอมลงมากจริงๆ ยากนักที่จางซีว่จะเข้าอกเข้าใจเช่นนี้ ไหนเลยจะเหมือนลูกสะใภ้ผู้นั้น ยิ่งชามิต่างจากก้อนน้ำแข็ง ไม่หวั่นไหวลูกชายตนแม้แต่น้อย ยิ่งมองว่าที่ลูกสะใภ้คนนี้ได้แล้วก็ยิ่งพิงใจ ความไม่สบอารมณ์ตอนได้ยินเป้าจุมารายงานพลันหายไปสิ้น ยิ้มจนดวงตาหรือลงเป็นเส้นตรง

จางซีว่กำลังคิดอะไรในใจ ปิงชินก็เดินเข้ามาอย่างร้อนใจพลางรายงานว่ "คุณหนู คุณหนู แยกแล้วเจ้าค่ะ!"

จางซีว่เงยหน้าขึ้นช้าๆ ก่อนจะพูดเสียงค่อย "ถนนลานอะไรกัน ไม่มีมารยาทแม้แต่น้อย คนอื่นเห็นเข้าจะคิดว่าปกติข้าไม่ได้อบรมสั่งสอนพวกเจ้าให้ดี!"

"บ่าวผิดไปแล้วเจ้าค่ะ คุณหนู เมื่อครู่บ่าวได้ยินมาว่าตอนเช้าคุณชายรองเชิญหมอมามาตรวจโรคให้สะใภ้รอง ได้ยินว่เป็นท่านหมอที่ตรวจโรคให้คุณชายรองเป็นประจำ หากไม่นับหมอในสำนักแพทย์หลวงนั้นนับเป็นหมอที่ดีที่สุดในเมืองผิงหยางแล้ว คุณหนู บ่าวเกรงว่าคุณชายรองจะเปลี่ยนใจไปแล้ว บ่าวถึงได้ตื่นตกใจ คุณหนูโปรดอภัยด้วยเจ้าค่ะ!"

จางซีว่สุดหายใจดังเอื๊อก มือสั่นจนนิ้วกลางถูกเข็มปักผ้าแทงเข้า นางรีบยกมือขึ้นและนวดหน้ามอง

ปิงชินเห็นดังนั้นจึงรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา ก้าวขึ้นไปช่วยเช็ด แล้วบีบเลือดออกมา นางจึงมองคุณหนูก่อนจะพูดอย่างเป็นกังวล "คุณหนู ท่านรีบหาหนทางขออภัยเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ให้รีบหาสะใภ้รองเถอะเจ้าค่ะ บ่าวถึงจะสบายใจ หาไม่แล้วราตรียาวนานความฝัน

ยาวไกล* จะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นได้นะเจ้าคะ"

จางซิวพูดอย่างเหม่อลอย "หนทางที่คิดออกก็ล้วนคิดไปหมดแล้ว ท่านน้ำพุตกกับพี่ชายหลายครั้งแล้ว แต่พี่ชายยุ่งกับการใหญ่อยู่ ไหนเลยจะใส่ใจเรื่องพวกนี้ เอาเรื่องเช่นนี้ไปกวนใจเขาในเวลานี้ พี่ชายจะต้องคิดว่าข้าเป็นหญิงไม่รู้จักความแนบแนนี้ก็ยังรอไม่ได้ เวลานี้ข้าควรยืนอยู่ข้างหลังเขาและคอยสนับสนุนเขาเรื่อยๆ ดีกว่า จะไปเพิ่มความยุ่งยากใจให้เขาได้อย่างไร"

"ที่คุณหนูพูดมาก็ถูก ถึงอย่างไรเหล่าไท่จวินก็แสดงเจตนาแล้ว รอมานหลายปีเพียงนี้ รออีกแค่ไม่กี่วันจะเป็นไรไป ใช่แล้ว คุณหนู บ่าวยังได้ยินว่าวันนี้ตอนเช้าหลังจากหมอดตรวจชีพจรเสร็จ สนทนากับคุณชายรองลับๆ อยู่พักใหญ่ แต่กลับมิได้เขียนใบสั่งยา แม้แต่หนึ่งจู่ยังแปลกใจ นางพามอบไปตรวจโรคที่เรือนปักตะวันออกด้วยตนเอง ใบหน้าของสะใภ้รองขาวซีดเหมือนผี ครั้งก่อนแค่เป็นลมยังสั่งยาให้ ครั้งนี้กลับไม่ได้สั่งยาเลย"

จางซิวฟังคำพูดนี้แล้วพลันหัวเราะออกมา นางพูดกับปิงชิน "ข้าว่าแล้วเถียว พี่ชายไม่มีทางเชิญหมอมให้พี่สะใภ้ด้วยความเป็นห่วงหรืออีกหน่อยเจอเรื่องแบบนี้อีก อย่าได้ทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูม" พูดจบก็ก้มหน้าปักนกยวนยางต่อ นางต้องเร่งมือหน่อย ไกล่จะได้เป็นเจ้าสาวแล้ว ถึงเวลาจะขาดสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่ได้ ต้องจัดเตรียมอย่างละเอียดรอบคอบ

"เหตุใดคุณหนูจึงพูดเช่นนั้นเล่าเจ้าคะ คุณชายรองเชิญหมอมที่ดีที่สุดมาจริงๆ นะเจ้าคะ!"

* ราวตี่ยาวนานความผันยาวไกล เป็นคำพังเพย หมายถึงเมื่อปล่อยให้เวลาล่วงเลยนานเข้า เรื่องราวก็อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวร้ายได้มากมาย

จางชีวมองปิงชินราวกับมองคนปัญญาอ่อน ตอนนี้นางอารมณ์ดีมากจึงไม่ถือสาสาวใช้โง่คนนี้ ดังนั้นจึงอธิบายให้ฟังอย่างละเอียด "ตั้งแต่พี่สะใภ้กระอักเลือดก็ไม่ได้ไปคารวะผู้ใหญ่ที่เรือนโซ่สีกี๊อีก ผ่านมาหลายวันแล้ว เว้นเสียแต่จะลุกไม่ขึ้น หาไม่แล้วจะไม่ไปคารวะได้อย่างไร เมื่อคืนเหล่าไท่จวินต้องบ่นพี่ชายแน่ พี่ชายถึงได้เชิญหมอมามาตรวจดูให้แน่ใจว่าพี่สะใภ้ป่วยจนมิอาจไปคารวะได้จริง หากมิใช่ ย่อมสามารถหย่าพี่สะใภ้ด้วยเหตุผลไม่เคียดพิดามารดา หากใช่ พี่ชายก็ยังสามารถหย่าพี่สะใภ้ด้วยเหตุผลว่าเป็นโรคร้ายได้ เห็นทีในที่สุดพี่ชายก็มีเวลาคิดถึงเรื่องของเราเสียที"

"คุณหนูพูดมากถูกเจ้าคะ เพียงแต่พี่สะใภ้ร้องไม่ไปคารวะเพราะได้รับอนุญาตจากเหล่าไท่จวิน บ่าวได้ยินมาว่าโรคร้ายที่ทำให้หย่าภรรยาได้นั้นหมายถึง 'มีอาจร่วมเซ่นไหว้บรรพบุรุษ' ดูเหมือนว่าโรคของพี่สะใภ้จะยังไม่ร้ายแรงถึงเพียงนั้น เก่งว่า... เก่งว่า..."

"เจ้านี่นะ กังวลเรื่องไม่เป็นเรื่อง ไม่เคยได้ยินความผิดจากการ 'ถูกใส่ร้าย' หรือ หลายวันมานี้เจ้ายังดูไม่ออกอีกหรือ เหล่าไท่จวินนายท่านใหญ่ จนถึงท่านน้ำตาก็ยอมรับเรื่องนี้อย่างเสียบๆ แล้ว ขาดแค่ข้ออ้างก็เท่านั้น ทางบ้านบิดามารดาของพี่สะใภ้ก็ไม่มีอำนาจอะไรอยู่แล้ว ต่อให้คิดจะต่อสู้ก็ไม่อาจก่อคลื่นลูกใหญ่อะไรได้ ถึงเวลาจำเป็นพวกเราค่อยผลักดันอีกที จะปล่อยให้พี่ชายแบกรับคำตำหนิตนเดียวไม่ได้"

"จริงด้วย! เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่แน่ว่าพี่สะใภ้จะจากโลกนี้ไปภายในสองสามวันนี้ก็ได้ ในที่สุดพวกเราก็พร้อมกันมาถึงวันนี้!" ปิงชินพูดอย่างหน้าขึ้นตาบาน พอคุณหนูชี้แนะนางก็รู้สึกว่ามีเหตุผล ได้ยินสายที่พวกนางวางไว้ในเรือน

เชียวเขียงบอกว่าหลังงานวันเกิดของเหล่าไท่จวิน ยามที่ผู้ชายมองเห็น สะไ้ร่องยังเดินเลี้ยวไปทางอื่นเสียด้วยซ้ำ คาดว่าคงรังเกียจสะไ้ร่อง อย่างถึงที่สุดแล้ว

เมื่อคืนผู้ชายรองรีบร้อนเข้าไปในเรือนปีกตะวันตก คงต้องการ คัดค้นสะไ้ร่องว่าป่วยเป็นอะไรถึงไม่ไปคารวะผู้ใหญ่ ภายหลังคิดว่า ทำให้เรื่องนี้ชัดเจนแน่นอนย่อมดีกว่า เขาจึงได้เชิญหมอมาตรวจดู จะต้อง เป็นเช่นที่คุณหนูพูดแน่ๆ

คุณหนูของนางฉลาดปราดเปรื่องจริงๆ สมแล้วที่เป็นเพื่อนเล่นกับ ผู้ชายรองมาตั้งแต่เล็ก ความคิดจิตใจถึงได้ตรงกัน ปิงชินคิดพลางมอง คุณหนูของตนด้วยสีหน้าเลื่อมใส

จางชีวเห็นสายตานับถือของปิงชินที่มองมาแล้ว หัวใจจึงเบิกบาน ยิ่งนัก รวากับมองเห็นตนเองในชุดเจ้าสาวกุมมือสบตา กับเชียวจวินที่สวม ชุดเจ้าสาวสีแดงอยู่ในห้องหอ เชียวจวินจ้องมองนางเงียบๆ ด้วยความรัก ลึกซึ้ง ดวงหน้าเล็กจิ้มลิ้มแดงเรื่อเพราะความเขินอาย หัวใจดวงน้อย เต็มตึกตัก เมื่อพูดถึงเชียวจวินแล้ว จางชีวก็จมจ่อมอยู่ในจินตนาการ สองแก้มขึ้นสีแดงเรื่อ

"คุณหนู..." ปิงชินหมุนตัวจะจากไปพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เห็นคุณหนูจมอยู่ในภวังค์ความคิด จึงร้องเรียกเสียงค่อย

จางชีวดึงสติกลับมา เห็นปิงชินมองตนจึงกระแอมเบาๆ แล้วถาม เสียงเรียบ "มีอะไรอีกหรือ"

"ป่าว...ป่าวคิดไปคิดมาแล้วยังคงรู้สึกไม่สบายใจ ได้ยินว่าหน้าของ สะไ้ร่องซีดขาวมีต่างจากผี ดูเหมือนนางจะป่วยจริงๆ แล้วไหนหมอจึง

ไม่เขียนใบสั่งยาเล่าเจ้าคะ"

จางซิวฟังแล้วขมวดคิ้วเช่นกัน แต่แล้วก็ตอบทันที "เรื่องแค่นี้ก็ไม่เข้าใจหรือ หมอไม่สั่งยามีความเป็นไปได้เพียงสองอย่างเท่านั้น หนึ่งคือป่วยหนักมาก พี่ชายคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องสั่งยา ปล่อยให้โรคของพี่สะใภ้เป็นไปตามยถากรรม สองคือป่วยไม่หนักหนาอะไร เพื่อแสดงให้เห็นว่าพี่สะใภ้ไม่ได้ป่วย พี่ชายจึงไม่ได้ให้หมอสั่งยา ถึงอย่างไร คนก็ไม่ตายอยู่แล้ว เห็นได้ว่าเพื่อซ้ำแล้ว พี่ชายนับว่าพยายามมากจริงๆ"

ปิงซินฟังแล้วก็สงสัยในใจ ทว่ายังคงฝงกัศริระรับคำ "คุณหนูพุดถูกเจ้าคะ ตอนสะใภ้รองกระอักเลือด นายหญิงใหญ่บอกหมอเป็นนัยว่าห้ามสั่งยาดี ให้สั่งยาแค่เป็นพิธีก็พอ ปล่อยให้โรคของสะใภ้รองเป็นไปตามยถากรรม ไม่นานสองวันนี้สะใภ้รองอาจจะป่วยหนักขึ้น"

"ถึงอย่างไรครั้งนี้พี่สะใภ้ก็หนีไม่รอดแน่ พี่ชายมีความจริงใจต่อข้า เช่นนี้ ข้ายอมมีอาจทำให้เขาผิดหวัง สองวันนี้พวกเราอย่าก่อเรื่องให้พี่ชายอีกเลย ค่อยๆ รอไปดีกว่า เจ้าเองก็ไปที่เรือนนั้นให้น้อยลงหน่อย ให้คนคอยจับตาดูไว้ก็พอ ยิ่งใกล้ถึงช่วงเวลาสำคัญก็ยิ่งต้องสุขุม เข้าใจหรือไม่"

"เจ้าคะคุณหนู บ่าวทราบแล้ว" ปิงซินฟังคำพูดของคุณหนูที่ไม่รู้ว่าปลอบใจตนเองหรือสั่งสอนนางกันแน่แล้วก็รีบฝงกัศริระรับคำ ขอเพียงเป็นคำสั่งคุณหนู รับคำไว้ยอมไม่ผิดพลาดแน่

จางซิวกับปิงซินต่างก็วาดฝันถึงอนาคตอันงดงามอย่างสุขใจ ทว่าทั้งสองกลับลืมนึกถึงเรื่องหนึ่งไป หากเชียวจวินทำเรื่องโหดร้ายเช่นนี้ได้จริง เขายังจะเป็นคนดีที่นางสามารถฝากชีวิตทั้งชีวิตไว้ได้อีกหรือ

รถม้าคันหนึ่งมุ่งหน้าไปยังวัดจิ้งจอกอย่างไม่เร็วไม่ช้า ภายในรถเป็นหลี่เม้งซี จือชิว จือซุนสามนายบ่าว จือชิวแอบเล็กมานโปรงตรงหน้าต่างรถ หลี่เม้งซีมองตามมือนางออกไปข้างนอก เห็นว่าข้างนอกเต็มไปด้วยรถราและผู้คน ดูคึกคักทีเดียว ไม่เหมือนกับวัดเก่าแก่อันแสนเงียบเหงาที่ตั้งอยู่บนเขาอย่างโดดเดี่ยวเฉกเช่นที่นางจินตนาการไว้ เห็นได้ชัดว่าที่นี่เป็นเหมือนตลาด รวากับนางได้ย้อนกลับไปยังสถานที่ท่องเที่ยวในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด สมัยโบราณมีสถานที่ครึกครื้นเช่นนี้อยู่ด้วยหรือ

มองผู้มาสักการะและพ่อค้าหาบเร่ที่เดินไปมาไม่ขาดสาย ฟังเสียงตะโกนดังค่อยสลับกันไปแล้ว หลี่เม้งซีจึงพิมพ์ "คิดไม่ถึงว่าวัดจิ้งจอกจะครึกครื้นเช่นนี้"

"สะใภ้รองไม่รู้อะไร วัดจิ้งจอกแห่งนี้ไม่เหมือนกับวัดอื่นๆ หรอกนะ เจ้าคะ เพราะเป็นวัดใหญ่อันดับหนึ่งของแคว้นฉี เจ้าอาวาสหมัวเต๋อของที่นี่เป็นภิกษุชั้นสูงที่ไม่ยุ่งเกี่ยวกับทางโลก มีฉายาทางธรรมว่าจิ้งจอกว่ากันว่าคนผู้นี้บำเพ็ญตบะมานานับร้อยปี อาคมสูงส่ง ช่วยมวลมนุษยชาติภัยอันตราย สุข คักดีสิทธิมากเจ้าคะ"

"คักดีสิทธิมาก?!"

"สะใภ้รองอย่าได้ไม่เชื่อถือเป็นอันขาด ได้ยินว่าสองเต๋อจินตั้มมาสักการะที่นี่ทุกปี พวกสกุลสูงศักดิ์และชนชั้นสูงทั้งหลายยังไม่ต้องพูดถึงสิ่กุดูของที่นี่ล้วนมีผู้คนมาราบไหญ่หนาแน่น ยังมีผู้ที่เดินทางมาจากแดนไกล นานวันเข้าที่นี้จึงค่อยๆ กลายเป็นเขตการค้าที่ใหญ่เป็นอันดับสองของเมืองผิงหยาง ทั้งยังเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของเมืองผิงหยาง

ภาพเช่นนี้หาชมในวัดอื่นไม่ได้หรอกนะเจ้าคะ สะใภ้รอง บ่าวยังได้ยินมาว่าเจ้าอาวาสหมัวต่อผู้ที่มีนิสัยประหลาดอย่างหนึ่ง จะพบแต่ผู้ที่มีวาสนา กับตนเท่านั้น หากเขาคิดว่าไร้วาสนา ต่อให้เจ้าบริจาตเงินทองกองสูงเป็นภูเขา ก็ไม่มีโอกาสได้พบ ที่แปลกยิ่งกว่าก็คือยิ่งเขาเป็นเช่นนี้ คนที่มาขอพบเขาโดยไม่เสียดาเงินทองกลับยังมีมากขึ้น"

หลี่เมิ่งซิมมองค้อนจือชิวแวบหนึ่ง แปลกอะไรกัน เห็นชัดว่าเป็นเพราะ... 'ต้าซ้า!' หลี่เมิ่งซิมที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดไม่เคยเชื่อเรื่อง ผีสางเทวดา นางจึงรู้สึกไม่นับถือจึงอวดต้าซื่อที่ถูกเล่าลือไปอย่างอัศจรรย์ผู้น้อยอย่างยิ่ง

จือซุนกับจือชิวไม่สนใจสายตาค้อนคัวักของสะใภ้รอง ยากนักกว่าจะได้ออกจากคฤหาสน์ ใบหน้าของสองสาวใช้จึงยากจะปกปิดความ ตื่นเต้น พวกนางเหลียวซ้ายแลขวา พุดคุยเจี๊ยะจ้าวไม่หยุด

จือซุนมองเขี้ยวจ้าววันที่ขี้น้ำตัวสูงใหญ่นอกหน้าต่าง แขนเสื้อปลิวพลิว ท่าทางสง่างาม ซึ่งแตกต่างกับเขาในยามปกติที่มักเย็นชา ยามนี้เขาดูสุภาพอ่อนโยนราวกับเป็นคนละคน จือซุนอดรู้สึกภูมิใจแทนสะใภ้รองของตนไม่ได้ นางเอ่ยว่า "สะใภ้รองดูสิเจ้าคะ เวลาคุณชายรองขี้น้ำดูสง่างามน่าเกรงขามจริง ๆ คุณชายรองงานยุ่งขนาดนี้ แต่ก็ยังพาสะใภ้รองออกมาข้างนอก ความจริงคุณชายรอง..."

ยังพูดไม่จบ สายตาเหมือนจะกินคนของจือชิวก็ทำเอาจือซุนหวาดกลัวจนกลืนคำพูดที่เหลือกลับลงไป เห็นจือซุนไม่พูดแล้ว จือชิวจึงถลึงตาใส่นางอย่างดุตัน "เจ้านี่นะ กินถั่วร้อยเม็ดก็ไม่รู้สึกถึงกลิ่นเหม็น*

* กินถั่วร้อยเม็ดก็ไม่รู้สึกถึงกลิ่นเหม็น เป็นคำเปรียบเปรยถึงคนที่เจ็บแล้วไม่จำ ทำผิดซ้ำเรื่อยเดิม

ยังมีหน้ามาพูดว่าคุณขายรองงานยุ่ง แต่ก็ยังพาสะใภ้รองออกมาอีก เจ้าไม่ได้ยินที่คุณขายรองพูดหรือ เขารับคำสั่งจากเหล่าไท่จวิน เหล่าไท่จวิน เป็นคนสั่งด้วยตนเอง คุณขายรองป่วยและแต่งงานเสริมมงคลกับสะใภ้ รองจนหายดีแล้ว จึงต้องมาขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คุณขายรองจำเป็นต้อง พาสะใภ้รองมาจุดธูปที่นี่ เจ้าไม่เห็นใบหน้าภูเขาน้ำแข็งของคุณขายรองรึ ทำทางไม่เต็มอกเต็มใจแม้แต่แต่น้อย ตลอดทางไม่ได้หันกลับมามองพวกเรา เลยสักแวบเดียว"

จื่อซุนเหลือบมองจื่อชิวอย่างประหลาดใจแวบหนึ่ง นางก็แอบ สังเกตคุณขายรองเงิบๆ อยู่เหมือนกันหรือ!

เห็นจื่อซุนมองตน จื่อชิวจึงโพล่งออกไป "มองอะไรของเจ้ากัน ข้าสังเกตการณ์ศัตรูอยู่ต่างหาก!"

จื่อซุนมองจื่อชิวอย่างขุ่นใจ นางไม่ชอบอีกฝ่ายเอาเสียเลย นาง คิดว่าจื่อชิวร้ายกาจและมีอคติมากเกินไป ทั้งไม่ยอมรับฟังความเห็นที่ แตกต่าง จนใจที่มักเถียงเอาชนะอีกฝ่ายไม่ได้ แคร่ระดับเสียงของนางก็ ด้อยกว่าแล้ว แน่نونว่าท่าทีของนางยอมข่มอีกฝ่ายไม่ได้แน่

ผลลัพธ์ของการทะเลาะโต้เถียงกันทุกวันของสองคน ส่วนใหญ่ล้วน เป็นจื่อซุนที่ยอมแพ้ก่อน ทว่าแม้จะพ่ายแพ้ทุกครั้ง นางก็ไม่ท้อ ขอเพียง สะใภ้รองไม่โมโห นางก็มีความกล้าพอที่จะทะเลาะกับจื่อชิวต่อไป เห็นสะใภ้รองยังคงไม่พูดจา สุดท้ายนางก็ยังไม่ยอมแพ้ เงียบอยู่นาน ก่อนจะเถียงอย่างอดไม่ได้ "ไม่ได้ยินพี่หญิงบอกหรือไร ในเมืองผิงหยาง คุณขายรองได้ฉายาว่าพญายมหน้าเย็น หงจุปรนนิบัติคุณขายรองมา หลายปี น้อยครั้งที่เห็นเขายิ้ม คุณขายรองมักมีสีหน้าเย็นชาอยู่เสมอ

เพียงแต่กับพวกเรายังตั้งยิ่งกว่าปกติเท่านั้น เจ้าไม่เห็นหรือว่ามีเอววน
หลังจากเชิญหมอมาแล้ว คุณชายรองก็ให้เชียวชยาไปซื้อยาที่ร้านยาอู่ซุน
ทันที เจ้าเป็นคนเอากลับมาเองด้วยซ้ำ คุณก็รู้ว่าคุณชายรองห่วงใยอาการ
ป่วยของสะไภ้รองเพียงใด น่าเสียดายที่สะไภ้รองไม่ยอมกิน"

ฟังคำพูดนี้แล้ว พอดคิดว่ายาที่ปรุงขึ้นในสวนด้านหลังของเรือนปีก
ตะวันตกและส่งออกปายากลับถูกเชียวจวินซื้อกลับมาขายกับเป็นของ
ล้ำค่านำมาให้นางกิน หลี่เมิ่งซีกับจือชิวต่างก็อดขำพรีดไม่ได้ ได้ยินหงจู
บอกว่าคุณชายรองสั่งให้เชียวชยาหาวิธีซื้อลูกกลอนหยั่งเชิงให้ได้มากกว่า
นี้ด้วย น่าเสียดายที่หลี่เมิ่งซีได้รับแรงกดดันจากจือชิวมากเกินไป ให้เงินเท่าไร
ก็ไม่ยอมทำการค้ากับคุณชายรองสกุลเชียว

หลี่เมิ่งซีกับจือชิวคิดถึงเรื่องพวกนี้แล้วก็กลั่นหัวเราะไม่อยู่ เป็นดัง
คำกล่าวนี้อันจริง ๆ เงินของสามีภรรยา มือซ้ายจ่ายออก มือขวารับเข้า เพียง
แต่พวกเขาสามีภรรยาออกจะแปลกประหลาดเป็นพิเศษ

ด้วยเหตุนี้พวกนางนายบ่าวจึงรู้ว่าเชียวจวินใส่ใจร้านยาอู่ซุนมาก
ขั้นตอนการนำยาเข้ามาและส่งออกไปจึงต้องระมัดระวังยิ่งขึ้น เกรงว่า
เชียวจวินจะพบเบาะแสอะไรเข้าเสียก่อน แล้วคลำตามเถาววัลย์มาหา
ผลแดงก่อนจะพบว่าร้านยาอู่ซุนนี้เป็นของนาง จากนั้นคงทำลายทิ้งไม่เหลือ

จือซุนเห็นหลี่เมิ่งซีหัวเราะจึงเกิดความกลัว ยึดอกแล้วพูดต่อ
"ผ่านมานานขนาดนี้แล้ว ทุกครั้งคุณชายรองล้วนเป็นสายฟ้าที่ฟาดตัง
ทว่าเม็ดฝนกลับเล็กน้อย ไม่ได้ทำอะไรสะไภ้รองจริงๆ เลยนะเจ้าคะ
บ่าวยังรู้สึกว่าคุณจริงแล้วคุณชายรองแม้จะมีใบหน้าเย็นชาเพียงใด
ทว่าหัวใจกลับอบอุ่น..."

"หุบปาก! เจ้าคิดจะให้คนขายรองทำอะไรซะไ้รองเล่า แต่งงานกันมาตั้งนาน เจ้าเคยเห็นเขานึกถึงซะไ้รองตอนไหนบ้างหรือ ครึ่งก่อนที่ซะไ้รองกระอักเลือด พวกเขาทิ้งครอบครัวไม่มีใครก้าวออกมาเลยสักคน มิใช่สาวใช้อย่างพวกเราที่คอยล้อมหน้าล้อมหลังหรือ บ้านนี้ไม่มีคนดีเลยสักคน แค่ว่าจะออกๆ ไม่ก็เมื่อนึกก็ซื้อใจเจ้าได้แล้วหรือนี่ ลูกกลอนพวกนั้นเป็นของพวกเราเอง ใครจะอยากได้เล่า วันใดเขาหย่าซะไ้รองขึ้นมาจริงๆ เจ้าถึงจะสงบเสงี่ยมกระมัง!" จ๊อซิวเห็นคนชมคุณขายรองเป็นไม่ได้ จ๊อซุนเพิ่งจะเปิดปากก็ถูกนางสวนกลับฉอดๆ ทั้งยังกางเล็บถึงตาใส่จ๊อซุนราวไ้ไก่น ด้วยนางโมโหแล้วจริงๆ

นี่มิใช่เรื่องเล็ก ทว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวพันถึงแหล่งทำมาหากิน คุณขายรองไม่ชอบซะไ้รอง ตั้งแต่นางถูกซื้อเข้ามาในคฤหาสน์ก็ไม่เคยเห็นคุณขายรองเข้าห้องของซะไ้รองเลยสักครั้ง แม้คุณขายรองจะเป็นคนดี แต่มิใช่คู่ครองที่ดีของซะไ้รองเลย

จะ让她เข้าไ้ใกล้ซะไ้รองในรัศมีสามชืบ* ไม่ได้เด็ดขาด จิตใจของจ๊อซุนไม่แข็งแกร่งเช่นนี้ ข้าเรื่อต้องถูกคุณขายรองซื้อใจไปแน่ ควรกำราบนางไว้แต่เนิ่นๆ หาไ้แล้วไ้แล้ววันใดอาจถูกคุณขายรองหลอกหลวง ขายนางกับซะไ้รองไปพร้อมกัน

จ๊อซุนเห็นจ๊อซิวถึงตาใส่ตนใบหน้าก็แดงก่ำ ใจรู้ว่าครั้งนี้ยั่วโทสะจ๊อซิวเข้าแล้วจริงๆ นางจึงก้มหน้าอย่างประหม่า นานครู่ใหญ่เห็นจ๊อซิวไม่พูดจาจึงบ่นเสียงค่อยๆ "ก็ไม่มีอะไรสักหน่อย ข้าแค่พูดเท่านั้นเอง ไ้ต้องทำท่าเหมือนจะกินคนด้วย!"

* ชืบ (จ้าว) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'พูด'

"เจ้าว่าจะอะไรนะ ลองพูดใหม่อีกครั้งซิ!" จ๊อชิวเห็นจ๊อซุนยังไม่พอใจ จึงถือโอกาสนี้ทำสะเอวคาดคั้น ครั้งนี้จ๊อซุนจึงเป็นไปโดยสิ้นเชิง

"พูดให้น้อยลงหน่อยเถอะ ระวังคนข้างนอกจะได้ยินเข้า" หลี่เมิ่งซี เห็นทั้งสองเถียงกันหน้าแดงหูแดง ใจรู้ว่าไม่อาจเจียบต่อไปได้อีก ได้ยินว่าผู้ฝึกยุทธ์ประสาทการได้ยินจะดีเยี่ยม เมื่อครู่จ๊อชิวพูดเรื่องยา นางกลัวจริงๆ ว่าเซียวจวินจะได้ยินเข้าจึงรีบห้ามปรามทั้งสอง

จ๊อชิวเห็นหลี่เมิ่งซีเอ่ยปากขึ้นมาแล้ว นางจึงไม่มีท่าทีุดตันเฉกเช่นเมื่อครู่นี้อีก เพียงนั่งสำรวจมอยู่ด้านข้างโดยไม่พูดไม่จา จ๊อซุนฟังคำพูดของหลี่เมิ่งซีแล้วก็งยหน้าขึ้น ก่อนจะย่นจมูกและเบ้าปากให้จ๊อชิว เมื่ออีกฝ่ายเห็นก็เหยียดตัวทำสะเอว ถลึงตาใส่อย่างดุตันราวไก่ชนอีกครั้ง

หลี่เมิ่งซีมองสาวใช้สองคนนี้แล้วไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ระหว่างได้เถียงกันอยู่นั้น รถม้าก็หยุดลง ทั้งสามมองออกไปข้างนอก พบวารถม้าผ่านประตูหลักมาแล้ว ตอนนี้อยู่ตรงหน้าซุ้มประตู

ตามหลักผู้ที่มาสักการะ เพื่อแสดงถึงความจริงใจแล้ว ส่วนใหญ่ล้วนลงจากรถที่ประตูหลักและเดินเข้ามา ประจวบเหมาะที่สองข้างทางเต็มไปด้วยร้านค้าจึงถือเป็นการเดินตลาดไปด้วย ไม่นานก็มาถึงซุ้มประตู แต่เซียวจวินที่ขี่ม้าเห็นว่าสุขภาพของหลี่เมิ่งซีอ่อนแอเกินไป เดินไกลขนาดนั้นร่างกายจะรับไม่ไหว เขาจึงสั่งให้รถม้าแล่นผ่านประตูหลักไปจนถึงหน้าซุ้มประตูแล้วค่อยหยุด

ข้างนอกบ่าวชายเล็กม่านขึ้นแล้ว จ๊อชิวกับจ๊อซุนลงจากรถม้าก่อนจะหันไปประคองหลี่เมิ่งซีลงมา พอทั้งสามลงจากรถม้า ดวงตาก็ไม่พอให้ใช้เสียแล้ว จ๊อซุนกับจ๊อชิวต่างก็ลืมการโต้แย้งเมื่อครู่นี้ไปโดยสิ้นเชิง

พวกนางที่มือชี้ไม้แล้วพูดคุยเจี๊ยะจ้าว

หลี่เมิ่งซีทอดสายตามองไป นางเห็นเทือกเขาที่อยู่ไกลออกไปกับต้นสนใกล้ๆ สอดรับกับวิหารและระเบียงศาลาเบื้องหน้าได้เป็นอย่างดีให้ความรู้สึกอบอุ่นคลุมเครือ ทั้งสงบเงียบปรองดอง

ชุมนุมประตู่แห่งหนึ่งกั้นขวางความครึกครื้นของตลาดที่อยู่เบื้องนอกกับความเงียบสงบของวัดออกจากกันในประตู่กับนอกประตู่ราวกับคนละโลก เมื่อมีความคิดค้างงนอกเป็นตัวแทนเปรียบเทียบ บรรยากาสด้านในประตู่จึงเคร่งขรึมจริงจังมากยิ่งขึ้น ในประตู่มีผู้เดินทางมาสักการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างต่อเนื่อง ทว่าทุกคนต่างเงียบเสียงเองโดยไม่ต้องบอก

หลี่เมิ่งซีอุทานในใจอย่างอดไม่ได้ คนโบราณช่างเคารพนับถือเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์จริงๆ

คนยุคปัจจุบันเทียบไม่ติดเลย วัดในความทรงจำพวกนั้นล้วนถูกใช้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทั้งสิ้น แม้จะอยู่หน้าประตูพระอุโบสถก็ยังได้ยินเสียงมัคคุเทศก์ถือโทรโข่งอธิบายประวัติความเป็นมา ไหนเลยจะได้สัมผัสกับความสงบเคร่งขรึมที่แท้จริงเช่นนี้

"สะใภ้รองเข้าไปก่อนเถอะขอรับ คุณชายรอรออยู่" เชี่ยวซย่าเห็นทั้งสามไม่สนใจเชียวจวินที่ยืนรออยู่ด้านข้าง เอาแต่มองซ้ายมองขวาจึงรีบเตือนเสียงค่อย

ได้ยินคำพูดของเชียวซย่าแล้ว ทั้งสามจึงนึกขึ้นได้ว่าพวกนางไม่ได้ออกมาเที่ยวเล่น แต่มาขอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จี้อชีวกกับจี้อซุนจึงรีบหุบปากแอบเหลือบมองคุณชายรองก็เห็นว่าคุณชายรองลงจากม้าแล้ว กำลังยืนไพล่มือไถ่ล้างหลังมองพวกนางด้วยสีหน้าเย็นชาโดยไม่พูดอะไร

จื่อชิวแอบแลบลิ้นใส่เซียวจวิน แล้วเข้าไปประคองหลี่เม้งชืออย่างระวัง พาเดินไปที่ข้างกายคุณชายรองซ้ำๆ

หลี่เม้งชือย่อถอยนิดๆ ก่อนจะร้องเรียกเสียงค่อยๆ "คุณชายรอง"

"อ๋อ" เซียวจวินเห็นพวกนางดูสถานที่จนพอใจในที่สุดจึงเดินเข้ามา เขาไม่พูดอะไร เพียงรับคำด้วยเสียงขึ้นจมูก พยักหน้าแล้วหมุนตัวเดินเข้าไปในวิหาร

เข้าซุ้มประตูมาแล้วก็เห็นต้นโพขนาดใหญ่โตโอฬารหลายต้น แม้จะเข้าสู่ปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว แต่พวกมันยังคงยืนหยัดอย่างเขียวชอุ่ม ขั้วขาวแบ่งเป็นหอร่องสลับกับหากล่อง ตรงหน้าเป็นวิหารพระเมตไตรย เซียวจวินไม่ได้หยุดชื่นชม แต่ก้าวเข้าไปในวิหารพระเมตไตรยทันที จากนั้นจึงเลี้ยวขวาออกไปทางประตูหลัง มุ่งหน้าไปยังพระอุโบสถ

จื่อชิวประคองหลี่เม้งชือแล้วพูดเสียงค่อยๆ "ได้ยินว่าเซียมชี่ที่นี่ศักดิ์สิทธิ์มาก ประเดี๋ยวไหว้พระเสร็จ พวกเราไปเสี่ยงเซียมชี่กันเถอะ เจ้าคะ!"

ถึงอย่างไรก็เป็นคนยุคปัจจุบัน แต่โรมาหลี่เม้งชือไม่เคยเชื่อเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว แต่เห็นจื่อชิวมีสีหน้าไฝ่ฝัน ก็ไม่ยากทำให้นางหมดสนุก จึงผงกศีรษะรับคำ

หลี่เม้งชือให้จื่อชิวประคองก้าวขึ้นบันไดหินที่ละก้าว พอเดินถึงข้างกระถางธูปหน้าประตูพระอุโบสถ นางก็อดลอบถอนหายใจไม่ได้ว่า ร่างกายนี้ช่างอ่อนแอหนัก จากซุ้มประตูถึงพระอุโบสถเป็นระยะทางไม่เท่าไรแท้ๆ ทว่านางขึ้นบันไดเพียงไม่กี่ขั้นก็หอบหายใจเสียแล้ว เห็นทีต่อไปต้องออกกำลังกายให้มากกว่านี้

ซ่อนตาขึ้นก็เห็นเขียวจันรอกอยู่ข้างกระถางรูป มือถือรูปที่จุดแล้ว กำลังมองนางที่ขอบแสกๆ เขาก็ขมวดคิ้ว ด้วยเห็นท่าที่เช่นนี้ของเขาจนชิน หลี่เมิ่งซีจึงไม่ใส่ใจ

จื่อซิวทำปากยื่นสูง หากมิใช่เพราะคุณชายรองเป็นเจ้านายที่นาง ล่วงเกินไม่ได้ นางคงเข้าไปสั่งสอนคุณชายรองนานแล้ว ลอบด่าเขาในใจ ขมวดคิ้วอะไรนักหนา ร่างกายของสะใภ้รองอ่อนแอมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทั้งยังเป็นสตรีด้วย จะไปเหมือนท่านได้อย่างไรที่ก้าวย้าวๆ แค่มิก็ก้าวก็มาถึง ถ้าคิดว่าซ่านักก็ไหวก่อนเสียเลยสิ ไม่ได้ขอให้ท่านรอสักหน่อย!

เขียวจันเห็นหลี่เมิ่งซีก้าวเข้ามาจึงยื่นรูปที่จุดแล้วในมือให้ หลี่เมิ่งซี อึ้งไปเล็กน้อย มีธรรมเนียมเช่นนี้ด้วยหรือ ให้นางไหวก่อน นางเป็นหญิง นะ มิใช่ชายเป็นใหญ่หญิงต่ำต้อยหรือ

นางยื่นมือไปรับอย่างสงบเสงี่ยม กำลังจะก้าวขึ้นไปไหว้ก็เห็น เขียวจันเหลือบมองนางแวบหนึ่ง จากนั้นเขาจึงหยิบรูปขึ้นมาอีกสามดอก จุดแล้วค่อยพยักหน้าให้นาง

ให้ตายเถอะ ต้องไหว้พร้อมกัน! ไม่พูดแล้วใครจะรู้เล่า เป็นไปหรือไร! หลี่เมิ่งซีลอบด่าในใจคำหนึ่ง ทำให้นางหลงติโจอยู่ตั้งนาน คิดว่าเขา เปลี่ยนนิสัย หันมาเคารพสิทธิของสตรีแล้วเสียอีก!

ทั้งสองไหว้พร้อมกันสามครั้ง แล้วปักรูปลงในกระถางรูปพร้อมกัน ก่อนจะหมุนตัวก้าวเข้าไปในพระอุโบสถ ครั้งนี้เขียวจันจึงใจอ่อนเฝ้าทำ ให้ช้าลงเพื่อให้หลี่เมิ่งซีตามมาทัน พวกเขาก้าวตามกันเข้าไป หลี่เมิ่งซี มองเบาะรองตรงหน้าและเหลือบมองเขียวจันที่เสียบราวกับคนปัก คงมิใช่ต้องโขกศีรษะด้วยกันกระมัง ดูเหมือนเบาะรองนี้จะใหญ่ไม่พอ

ระหว่างที่นางคิด เชี่ยววินก็คุกเขาลงแล้ว สีหน้าเลื่อมใสจริงใจอย่างมาก ปากท่องคำพูดหลายคำ ก่อนจะกราบลงไปอย่างเคารพนอบน้อม
หลี่เมิ่งซีมีชีวิตมาสองชาติแล้ว ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นว่าอะไรคือห้าส่วนจรวดพื้น* เห็นความศรัทธาของเชียววินตอนนี้แล้วนางกลับไม่รู้สึกลบชั้นแม้แต่หน่อย ในใจพลันเกิดความเลื่อมใสตาม ความไม่เชื่อถือก่อนหน้านี้หายไปสิ้น

มนุษย์เรารู้สึกมีความศรัทธา เพราะนั่นเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจอย่างหนึ่ง ยามสิ้นหวังยังสามารถประคับประคองตนเองให้มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ หลายวันนี้นางนอนเป็นศพอยู่บนเตียง รู้สึกเหมือนตนเองเป็นศพเดินได้ ไม่มีชีวิตชีวาแม้แต่หน่อย เป็นเพราะนางไม่เชื่อถืออะไรเลยใช่หรือไม่ ในช่วงเวลาที่สับสนถึงได้ทำอะไรไปหมด

ระหว่างขบคิด หลี่เมิ่งซีก็ได้ยินเชียววินกระแอมไอ นางดิ่งสติกลับมา พบว่าเขาหัวเสิร์ฟแล้ว กำลังมองนางอยู่ หลี่เมิ่งซีจึงรีบเข้าไปคุกเข่าบนเบาะรอง กราบไหว้ด้วยความศรัทธาจากใจจริง ปากสวดอธิษฐานในใจ พระโพธิสัตว์ผู้เมตตาและช่วยปลดปล่อยทุกข์ให้มวลมนุษย์ เห็นแก่ที่ข้า่น้อยกราบไหว้บูชาท่านอย่างจริงใจ จะช่วยชี้แนะหนทางให้ข้า่น้อยช่วยให้ข้า่น้อยหลุดพ้นจากทะเลทุกข์ในเร็ววันได้หรือไม่

ท่องจบก็ทำตามเชียววิน กราบไหว้โดยให้ห้าส่วนจรวดพื้น กราบไหว้ครบสามครั้งแล้วจึงจับมือจี้ชีวิตที่ยื่นเข้ามาประคอง ก่อนจะลุกขึ้น

เชียววินเห็นหลี่เมิ่งซีลุกขึ้นแล้วจึงหมุนตัวเดินออกไปข้างนอก จี้ชีวิตเห็นเช่นนั้นก็รีบกระตุกแขนเสื้อหลี่เมิ่งซีและส่งสายตาให้นาง

* ห้าส่วนจรวดพื้น หมายความว่าตรงตัวคือการทำความเคารพโดยให้ห้าส่วนของร่างกายจรดพื้นพร้อมกันได้แก่ มือทั้งสอง เข่าทั้งสอง และหน้าผาก นอกจากนี้ยังใช้เป็นส่วนนัยหมายถึงเลื่อมใสอย่างยิ่ง

หลี่เมิ่งซีถึงนึกขึ้นได้ว่าจื่อชิว จื่อชุนอยากเลี้ยงเซียมซี เห็นเซียวจวินใกล้จะเดินออกไปแล้วนางจึงรีบร้องเรียก "คุณชายรอน!"

เซียวจวินชะงักเท้า หันกลับมามองนาง

เห็นเซียวจวินหันกลับมา หลี่เมิ่งซีจึงเกิดความลังเล ทั้งสองมาชอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน คุณชายรอนผู้นี้กลับมีท่าทีอึดอัดขัดแย้งอย่างมาก ตลอดทางทำตัวเหมือนคนใบ้ นางไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ แต่เห็นสีหน้าคาดหวังของจื่อชิวแล้วจึงกระแอมเสียงค่อยก่อนพูด "คุณชายรอน คือว่า...มาถึงที่นี่แล้ว ภรรยาผู้น้อยอยากเลี้ยงเซียมซีดูสักหน่อยเจ้าค่ะ"

สองสาวใช้มองเซียวจวินอย่างประหลาด กลัวว่าภูเขาน้ำแข็งลูกนี้จะปฏิเสธ แต่เห็นเขาเงิบไปเพียงครู่เดียวก็หมุนตัวเดินกลับมา แม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่เข้าใจได้ว่าเขาตกลงแล้ว สีหน้าของทั้งสองฉายความยินดีทันที หากมิได้อยู่ในพระอุโบสถที่บรรยากาศเคร่งขรึม พวกนางจะต้องกระโดดตัวลอยแน่

ประคองหลี่เมิ่งซีไปตรงบริเวณเลี้ยงเซียมซีแล้ว ทว่าเห็นหลี่เมิ่งซีไม่ยอมเลี้ยงเซียมซีเสียที บ่ายเบี่ยงอยู่นาน จื่อชิวจึงก้าวออกไปปรับกระบอกเซียมซีจากสามเถรน้อย ใช้สองมือประคองไว้อย่างศรัทธา อริษฐานในใจหลายคำและเขย่าเบาๆ ไม่นานไม้เซียมซีก็ร่วงลงมาอันหนึ่ง สามเถรน้อยหยิบขึ้นมาแล้วยื่นให้ด้วยสองมือ หลี่เมิ่งซียื่นมือไปรับ จื่อชิวชะงักหน้าเข้ามาอย่างตื่นเต้น บนเซียมซีเขียนว่าอะไรบ้างนะ

"มีเรื่องดีมาเยือนถึงหน้าบ้าน สักสมกุศลย่อมพบเจอเรื่องมงคล การแต่งงานและเรื่องอื่นล้วนราบรื่น ปวยไ้ได้ยาดักกลับแข็งแรง" หลี่เมิ่งซี

ถือเชียมชีและอ่านเบาๆ

"เชียมชีนี้ตีความอย่างไรหรือเจ้าคะ" จ๊อชีวมองหลี่เมิ่งชี ก่อนจะถามอย่างไม่เข้าใจ

"ยังต้องตีความอีกหรือ ดูจากตัวหนังสือก็รู้แล้ว ความหมายคือ ราบรื่นทุกสิ่ง" เห็นจ๊อชีwmีสีหน้าร้อนใจ หลี่เมิ่งชีจึงพูดส่งเดช

"แต่บ่าวไม่ได้ป่วยนี้เจ้าคะ ไฉนเชียมชีจึงบอกว่าป่วยใช้ได้ดึกกลับแข็งแรง เชียมชีนี้เหมาะกับสะไภ้รองมากกว่า"

จะบ้าตาย เชียมชีมีเหมาะกับใครด้วยหรือ เจ้าคิดว่าเป็นการเลือกคู่หรือไร! หลี่เมิ่งชีค้อนจ๊อชีwmที่หนึ่ง จ๊อชีwmบิดปากอย่างรู้กาลเทศะ

"อมิตาพุทธ สীগา หากอยากตีความเชียมชีสามารถออกจากประตูนี้ ในวิหารข้างจะมีคนตีความเชียมชีให้" สามเถรน้อยขี่ประตูที่เชื่อมไปยังวิหารข้างพลางพูด

"สะไภ้รองกับจ๊อชีwmรอรอยู่ตรงนี้ก่อน บ่าวไปครู่เดียวก็มาเจ้าคะ" จ๊อชีwmฟังแล้วก้าวเท้าเดินออกไป แต่ถูกจ๊อชีwmคว่ำตัวไว้ "เดี๋ยวก่อน เสี่ยงเชียมชีเสร็จพวกเราค่อยไปด้วยกัน"

จ๊อชีwmเหลือบมองหลี่เมิ่งชี รู้สึกว่าตนเองร้อนใจไปสักหน่อย นางชะงักทันทีแล้วเดินกลับมา

จ๊อชีwmรับกระบอกเชียมชีมาและเขย่าอยู่นาน ไม่เชียมชีหล่นลงมา อันหนึ่งไม่รอให้สามเถรน้อยก้าวเข้ามา จ๊อชีwmก็แย่งไปก่อนแล้วอ่านออกมา "ยามว่างไร่กังวลนั่งอยู่เฉย กินอิม่ดืมซาเอนกายพัก มิต้องเหน็ดเหนื่อยกายหรือใจ ไร่ทุกขภัยไร่หายนะแน่อน"

"น่าจะหมายถึงชีwmิตราปรนเช่นกัน เห็นทีพวกเจ้าสองคนคงจะ

โชคดีมาก ไปเถอะ ไปฟังว่าตำราซื้ออย่างไรบ้าง" หลี่เหมิงซีฟังจือชิวอ่านจบ ก็ตีความหมายตามตัวหนังสือทันที

สองสาวใช้ฟังแล้วหน้าแดงเรื่อ ตีอกดีใจยิ่งนัก ประคองหลี่เหมิงซีจะเดินออกไป จือชิวพลันชะงักเท้า ก่อนจะเอ่ยปากโน้มน้าว "สะใภ้รองเสียดู เชียมซีสักอันเถอะเจ้าคะ ไหนๆ ก็อุตส่าห์มาแล้ว ถือเสียว่าเสี่ยงทายเล่นๆ" จือชิวพูดพลางรับกระบอกเชียมซีมาจากสามเถรน้อย ยื่นให้หลี่เหมิงซีด้วยสองมือ

ให้ตายหลี่เหมิงซีก็ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ นางกำลังจะปฏิเสธ หางตาก็เลื้อยไปเห็นเชียวจวินยืนอยู่ข้างๆ เขากำลังมองนางอย่างครุ่นคิด คิดถึงคำพูดของตนเองเมื่อครู่ที่บอกว่าเสี่ยงเชียมซี หากยามนี้จากไปโดยไม่เสี่ยงเชียมซีคงดูไม่ดีนัก นางจึงยื่นมือไปรับกระบอกเชียมซี เขย่าจนไม้เชียมซีร่วงลงมาอันหนึ่ง ถูกจือชิวเก็บขึ้นมาแล้วอ่าน "หยกมุกล้ำค่านี้ อยู่กับตัว มัวไปแสวงหาจากที่อื่น เหมือนคนถือไฟตามหาไฟ มิสูญหุดไว้ไม่เหนียวเปลา"

หลี่เหมิงซีฟังแล้วขมวดคิ้วมุ่น นี่คืออะไรกับอะไรกันแน่ แล้วอะไรคือ มิสูญหุดไว้ไม่เหนียวเปลา!

เชียมซีก็เป็นเช่นนั้นแหละ หากเจ้าไม่เชื่อ ไม่เสี่ยงเลยจะดีกว่า แต่หากเสี่ยงเชียมซีแล้วไม่นำไปตีความให้ชัดเจนย่อมติดค้างอยู่ในใจ

จือชิวกับจือซุนต่างส่ายหน้า ไม่เข้าใจว่าตกลงเชียมซีนี้ดีหรือไม่ดี กันแน่ หมายถึงสะใภ้รองเหนียวเปลาไปเอง หรือว่าสิ่งที่สะใภ้รองวางแผนมาทั้งหมดล้วนเป็นจันทรานี้ น้ำ บุปผาในคันฉ่อง จือชิวลอบเสียใจ ภายหลัง นางไม่น่ายุสะใภ้รองเลย หากรู้แต่แรกกว่าเป็นเช่นนั้น ไม่เสี่ยง

เซียมซีตั้งแต่แรกยังดีเสียกว่า

"เซียมซีพวกนี้หากเชื่อก็ก็น่าจะมีจริง ไม่เชื่อก็ก็น่าจะไม่มี สะใภ้รองอย่าเชื่อถือเลย พวกเรากลับกันเถอะเจ้าคะ ประเดี๋ยวคุณชายรองจะรำคาญเอาได้"

หลายวันนี่สะใภ้รองทำใจไปเสียทุกเรื่อง หากนี่เป็นเซียมซีที่แม่นมากจะมีใช่เป็นการซ้ำเติมชีวิตสะใภ้รองหรือ จ๊อชิวคิดเช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่กล้าไปตีความเซียมซีอีก นางรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

จ๊อชุนกำลังจะอ้าปาก แต่กลับถูกจ๊อชิวถลึงตาใส่

หลี่เมิ่งซีเห็นเมื่อครูจ๊อชิวยังร้อนใจอยากไปตีความเซียมซี ยามนี้กลับพูดว่าจะกลับ จึงเข้าใจความหวังดีของอีกฝ่าย ในใจนางพลันรู้สึกประทับใจ ต่อให้ชีวิตนี้ไม่เป็นไปตามที่หวังเพียงใด หากได้มีคนที่จะรักภักดีเช่นนั้นคอยติดตามนางก็พอแล้ว

คิดเช่นนั้นจึงหันไปพูดกับเซียวจวิน "คุณชายรองโปรดรอสักครู่ ภรรยาผู้น้อยตีความเซียมซีเสร็จแล้วจะกลับมา" พูดจบเห็นเซียวจวินไม่เอ่ยอะไร จึงถือว่าเขายอมรับแล้ว หลี่เมิ่งซีให้จ๊อชิวประคองเดินไปที่ประตู

ทั้งสามเดินออกจากประตูโดยมีสามเถรน้อยนำทาง มุ่งหน้าไปยังวิหารข้าง มีสามเถรน้อยรูปหนึ่งเดินออกมาจากวิหารเจริญธรรมพอดี เห็นทั้งสามเดินมาก็เข้าไปประนมมือเอ่ยว่า "อมิตาพุทธ สীগาจะตีความเซียมซีหรือ จิ้งอวีนต้าซือเจ้าอาวาสวัดนี้รออยู่ในวิหารเจริญธรรมแล้ว"

หลี่เมิ่งซีเหลือบมองจ๊อชิวแวบหนึ่ง จิ้งอวีนต้าซือผู้นี้ไม่พบคนง่าย ๆ มิใช่หรือ ไฉนจึงมาตีความเซียมซีให้ผู้อื่นได้เล่า

"เห็นที่สะใภ้รองจะนับเป็นคนที่มีความศรัทธา พวกเราเข้าไปกันเถอะ"

เจ้าคะ" จ๊อชิวฟังแล้วความกลัดกลุ้มบนใบหน้าก็หายเป็นปลิดทิ้ง นาง
 ราวเรียงขึ้นมาอีกครั้ง ตัวชื่อที่ถูกเล่าขานจนกลายเป็นบุคคลมหัศจรรย์เป็น
 ฝ่ายอยากพบปะในตัวเอง เห็นที่สระน้ำของนางจะมีใช้คนธรรมดาเลย

"ได้ ปรบกวณชื่อฟู* น้อยท่านนี้มาทางด้วย"

หลี่เมิ่งซีให้จ๊อชิวประคอง นางทำท่าจะเดินไปข้างหน้า กลับเห็น
 สามเถรน้อยประนมมือทั้งสองข้าง พุดกับจ๊อชิวและจ๊อซุน "อภิตาภพุทธ
 สีกาทั้งสองท่าน หากจะตีความเชื่อมโยงที่เหตุทางนั้น"

หืม ลึกถึงเพียงนี้เชียวหรือ ไม่ให้เข้าไปด้วยกัน? หลี่เมิ่งซี
 เกิดความลังเล ในใจนางไม่นับถือภิกษุชั้นสูงอะไรทั้งนั้น สำหรับคนยุค
 ปัจจุบันเช่นนางแล้ว จ๊อชิวกับจ๊อซุนที่เอาใจใส่มีความสำคัญกว่าภิกษุ
 ชั้นสูงผู้นั้นมาก

"จิ้งอว้นต้าชื่อจะพบท่านถือเป็นโอกาสที่หาได้ยากนัก สระน้ำของริบ
 ไปเถอะเจ้าคะ บ่าวตีความเชื่อมโยงเสร็จแล้วจะรอท่านอยู่ที่หน้าวิหาร
 เจริญธรรม"

ฟังคำพูดจ๊อชิวแล้ว หลี่เมิ่งซีขบคิดดูแล้วก็พยักหน้าเห็นด้วย
 นางเดินตามสามเถรน้อยไปยังวิหารเจริญธรรม พอถึงหน้าบันได หลี่เมิ่งซี
 ก็ชะงักท่า นางมองขึ้นบันไดสูงแล้วสลดหายใจลึก ขณะกำลังจะก้าวขึ้นไป
 มือข้างหนึ่งพลันยื่นมาประคองนางจากทางด้านหลัง

* ชื่อฟู เป็นคำที่ใช้เรียกภิกษุสงฆ์ แม่ชี หรือนักพรต บางครั้งอาจมีฉายาอยู่ข้างหน้า

สายตาห่างเหินและคำขอหย่าที่อ่อนแอออกมา
กำลังบั่นทอนใจเซียวจนวันไว้นั้น...

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ในสายตาเขา
เหลือเมื่งซีไม่ได้ดูร้ายกาจอย่างที่เขาคยมักพึงหวงเอาไว้
กว่าในวันที่เขาเริ่มมองเห็นความงดงามของนาง
สิ่งที่เขาได้รับมานั้นกลับมีเพียงความเย็นชาเหินห่าง
และความพยายามที่จะหย่ากับเขา
เซียวจนวันจึงหนีหน้านางลงใต้ใบดูแลกิจการเหมือน
แต่ยังห่างไกลกลายเป็นยังคงถึง

เห็นก็การกลับมารั้งนี้เขาจำต้อง ‘พูกโมตรี’ กับนางให้ดื่มที่เสียแล้ว
จากนั้นหากเหลือซึ่งคิดรังเกศนอื่น ต่อให้เป็นอันหนึ่ง เขาก็จะรวนนางรังแกด้วย
ตอนที่ก่อเรื่องจนรู้ไปถึงบูรณาตา เขาก็คอยช่วยนางปิดบัง
หากนางเอาแต่ใจตนจนพอแล้ว
เขาก็จะรับพิตรอบในการตามเบ็ดลางให้จนสะอาด
นอกจากเขียนหนังสือให้แล้ว
ในเรื่องเซียวเซียงแห่งนี้เขาอนุญาตให้นางอาละวาดได้เต็มที่!

Jamsai Customer Care

ดูเล่มก่อนด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

หากว่ารัก

ISBN 978-616-06-2406-5

9

786160 624065

ราคา 329 บาท